

ROLUL PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

prof. înv. preșcolar ȘERCĂIANU CRISTINA

Grădinița cu P.P. nr. 9, Câmpina

Ultimii ani au adus cu ei o nouă percepție în privința influenței pe care o au familia și școala asupra personalității copilului, a individului. Modul în care sunt crescuți copiii contribuie la formarea concepției fundamentale despre ei înșiși. Copiii sunt cea mai valoroasă resursă a oricărei culturi. Viitorul lumii depinde de concepția pe care ei o au despre ei înșiși. Astăzi, asistăm însă la o criză a familiei și a școlii care, în mod cert, are un impact negativ asupra procesului de formare și dezvoltare a personalității copilului și, implicit, asupra imaginii de sine. Comunicarea eficientă a copiilor cu părinții și cadrele didactice, dar și dialogul autentic instituit între părinți și educatori se pot constitui în soluții pentru depășirea acestei perioade de criză.

Învățământul are un rol hotărâtor în educația pentru comunicare, realizând-o implicit prin propria funcție de comunicare și printr-un program de organizare și control al tuturor modalităților de comunicare utilizate în cadrul său. Calitatea acestui tip de educație este condiționată de aspectele generale ale comunicării în societate. Comunicarea din cadrul instituției de învățământ poate și trebuie să reflecte ceea ce este pozitiv în comunicarea realizată în cadrul general al societății.

Grădinița modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Copiii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați copiii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care copiii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii,

schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în grădiniță și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre copii, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

În societatea contemporană se reliefează tot mai pregnant efectele benefice ale participării active a părinților în viața grădiniței. Numeroase cercetări la nivel național și internațional au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor. Recunoașterea importanței unei bune colaborări cu părinții în favorizarea succesului școlar al copiilor a impulsionat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală și să le promoveze și la nivel de politici publice. În contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată, deoarece misiunea școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculumului școlar, având în vedere faptul că numeroși părinți sunt mult prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea sprijini evoluția copiilor lor sau pentru a putea urmări coerența dintre educația exercitată în familie și cea din școală.

În realizarea parteneriatelor cu părinții, este important să-i privim pe părinți ca și participanți activi care au o contribuție de valoare în educarea copiilor săi, să valorificăm informațiile primite, să urmărească permanent progresul copiilor, să ia parte la adoptarea deciziilor de organizare a activităților extrașcolare (Bistruceanu, 2005). Comunitatea reprezintă „o colectivitate socială distinctă care poate fi identificată la diferite niveluri ale structurii sociale care angajează valori norme și obișnuințe cu semnificație pedagogică directă și indirectă”.

Parteneriatul educațional este considerat o condiție de dezvoltare a instituțiilor socio-educative bazate pe școală și comunitate, este un concept din punct de vedere al abordării curriculare a educației, care se identifică cu nevoia cunoașterii, respectării și valorificării diversității, iar ca și atitudine în câmpul educației, parteneriatul presupune acceptarea diferențelor și tolerarea opțiunilor diferite, egalizarea șanselor de participare la o acțiune educativă comună și interacțiuni acceptate de toți partenerii. Parteneriatul educațional este o formă de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional (Vrășmaș, 2002).

Rolul parteneriatelor educaționale este de a cunoaște reciproc nevoile, atât ale copiilor, cât și ale unității de învățământ, dar și implicarea ambelor părți de a satisface aceste nevoi, constituind „procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți, care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune”. Termenul de „parteneriat” este o asociere a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă „modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun” (Băran-Pescaru, 2004, pp. 21- 22).

Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității copilului.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta copiii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, copiii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul preșcolarilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea grădiniței și a grupei de copii.

Astfel, copiii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Bibliografie:

1. Cucuș, C. (2006). Pedagogie. Iași: Editura Polirom.
2. Cucuș, C. (1994). Raționalitatea activității instructiv-educative și proiectarea pedagogică, în Psihopedagogie. Iași: Editura Lumen.
3. Vrașmaș, E., A. (2002). Parteneriatul educațional. București: Editura E.D.